

det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov) og vistnok flere ærede Medlemmer. Det forekommer mig, at denne Udtalelse er slet ikke egnet til at vække nogen Forbavselse. Det maa dog være alle bekendt, at Socialdemokratiet er og altid har været et selvstændigt Parti, hvis Maal er vidt forskelligt fra det, de andre politiske Partier have stillet sig. Der er mellem de andre Partier og os en Væsensforskel. De arbejde paa den bestaaende Samfundsordnings Grund, paa at bevare og udvikle den, selv om de gøre det ud fra de forskellige Partisynspunkter. Vi derimod ønske at komme bort fra den bestaaende Samfundsordning og at indføre Samfundsproduktion i Stedet for den nuværende kapitalistiske Produktion. Derfor er der dog ikke det mindste i Vejen for, at vi meget godt kunne tilsiige den nuværende Regering vor Støtte. Det er Socialdemokratiets Mening at støtte denne Regering. Vi ville gøre det virksomt og loyalt, fordi den i mange Maader netop vil frem ad den Vej, vi ønske at gaa, og de store foreliggende Spørgsmaal, som Regeringen har taget op, den saakaldte Udrensning, en retfærdig Valgkredsordning, Kampen mod de store Militærudgifter og flere andre Spørgsmaal have netop den største Interesse for Socialdemokratiet.

Der er af forskellige Talere udenfor Socialdemokratiet fremsat det Spørgsmaal, om det ikke var muligt at indskrænke de store Bevillinger til Landbruget. Det har sin Interesse, at det netop er dem, der have rejst dette Spørgsmaal, og jeg synes, det tjener dem til Ære. Jeg tror ogsaa, at der findes ikke saa faa Bevillinger paa Finansloven blandt dem, der gives til Landbruget, der ere forældede, og Socialdemokratiet har da ogsaa flere Gange i de senere Aar gjort Forsøg paa at faa slike Bevillinger enten nedsatte eller helt slettede, og jeg vil haabe, at man vil tage dette Spørgsmaal op i Finansudvalget. Jeg tror, at vi derved kunde spare ikke saa faa Beløb. Og selv om man ikke vil stryge Bevillingerne, tror jeg i alt Fald, at man kunde komme til en Omlægning, saaledes at mange af de Penge, der nu gives ud til Fremme af Husdyrbrug, formaalstjenligere kunde blive anvendte til Fremme af Planteavl.

Til Slutning skal jeg kun omtale en Sag efter en derom modtagen Opfordring fra Slagelseegnen. Nede paa Slagelseegnen var der for 2 Aar siden en stor Kødforgiftningsskandale, og ærede Medlemmer ville maaske erindre, at jeg rejste dette

Spørgsmaal her ved Finanslovens første Behandling. Ikke mindre end 20 Personer bleve da kødforgiftede. En Gaardmand paa Slagelseegnen havde nødslagt et Ko, der havde lidt af Ørebetændelse og derfor havde faaet en hel Masse Medicin. Dyr lægen havde sagt til Gaardmanden, at Kødet var utjenligt til Menneskeføde, men alligevel havde denne solgt Koen til en Slagter for 15 Kr. Slagteren kørte rundt og solgte Kødet, og i det mindste 20 Personer bleve alvorligt syge efter Nydelsen af dette Kød. Nu er der hændt noget lignende. En Slagter nede paa Slagelseegnen er kørt omkring og har falbudt Hestekød og Flæsk en Aftenstund — til den Slags Handeler foretrækker man Aftenen, naar det er mørkt. En Aftenstund kommer han saa til nogle Arbejderfamilier, der bo ved Herregaarden Charlottendal. Han solgte nogle af sine Varer til 3 Familier. Den ene Familie — Manden hed Thorvald Hansen — købte noget Hestekød. Det var Fredag Aften, og allerede samme Aften begyndte Familien at spise af det røgede Hestekød. De spiste deraf igen om Lørdagen og Søndagen. Om Søndagen bleve Manden, en Svigerfader og et Barn alvorligt syge. Der maatte tilkaldes Læge, og denne beordrede dem straks indlagte paa Sygehuset. Manden var stærkest angreben og døde Torsdag Aften efter en frygtelig Dødskamp, der varede i 4 Dage. En anden Familie købte et stort Stykke Flæskeskinke og gav derfor kun 2 Kr. Men her nægtede Manden og Børnene at spise af Kødet. Konen derimod syntes, at det var en Skam at spilde alt det Kød; hun spiste af det, blev syg og maatte ligeledes indlægges paa Sygehuset. Til en tredje Familie var der ligeledes solgt en Del af disse Varer, men denne Familie havde anden Mad i Huset, som skulde fortæres, før de begyndte paa det Kød, der sidst var købt, og da der udbrød Sygdom hos Naboerne, blev man bange og undlod derfor at spise af Kødet.

Sagen har vakt megen Opsigt paa Egnen, og sikkert er det ogsaa, at den fortjener at kendes i vide Kredse. Det forekommer mig, at det er uforsvarligt, at der ikke gøres mere, end der bliver gjort, for at beskytte navnlig Smaafolk ude paa Landet mod at komme til at nyde saadant Kød. Alle hæderlige Slagtere fordømme denne Trafik paa det stærkeste. Men der er Slagtere og Handelsmænd, som for ussel Vindings Skyld ikke ere bange for at drive den Slags Forretninger og udsætte deres Medmenneskers Liv og Sundhed for den